

41

WHOSE AGENCY?

İMTİYAZ SAHİBİ
Emirhan Alkan

GENEL YAYIN YÖNETMENİ
Emirhan Alkan

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ
Ömer Çayır

HALKLA İLİŞKİLER VE REKLAM
iletisim@diyagonal.net

EDİTÖRLER
Elif Naz Özdemir
Berkay Eren Günay
İzzet Emir Töngü
Y.Derin Aktay

YAZARLAR
Alperen Doğru
Altuğ Aktaş
Caner Erişgin
Cem Arber
Mert Güven
Mustafa Ünlü
Ozan Elçi
Özgür Gözüaçık
Dilara Bostaş
Umut Özden

TASARIM
WHOSE AGENCY

OKYANUS ARIKAN

Henüz 10 yaşındayken Türk milli yelken takımına seçilerek milli sporcu olmaya hak kazanan ve Tokyo 2020 Olimpiyatları'nda ülkemizi temsil eden Okyanus Arıkan, Diagonal Dergi'nin Şubat ayı sayısına konuk oldu.

Dilara Bostaş: Merhaba Okyanus! Öncelikle sana kariyerinde başarılar dileriz. Umarım iyisindir. Bize biraz yelken sporuna nasıl başladığını ve bu sürecin sana kattıklarına dair bilgi verebilir misin?

Okyanus Arıkan: Yelken sporuna 6 yaşında annem ve babam sayesinde başladım. Öncesinde de yelkenle birlikte jimnastik, yüzme, bale, tenis gibi spor dallarını deneyimledim. Denediğim sporlar arasında da en çok sevdiğim olan yelkenle devam etme kararı aldım. Yelken sporu bana karşılaştığım zorlukların üstesinden gelmeyi ve doğa ile mücadele etmeyi öğretti.

Dilara Bostaş: Henüz 10 yaşındayken milli sporcu oldun. Bu senin gelişimini ve hayatını sence nasıl etkiledi?

Okyanus Arıkan: Çok küçük bir yaşta milli sporcu oldum. Bu sayede çok küçük yaşta Avrupa ve Dünya Şampiyonalarına katıldım. Bu, ileriki yaşlar için bana harika bir tecrübe oldu. Aynı zamanda yelken sporunda gelişime katkıda bulundu. Seçtiğim okullar ve şu anda okuduğum bölümümü seçmemde de en büyük etken yelken oldu.

Dilara Bostaş: Bilmeyenler için bizlere çalışma rutinin hakkında bilgi verir misin, haftada kaç gün, kaç saat antrenman yapıyorsun?

Okyanus Arıkan: Yıl boyunca bulunduğum ülkeler, mevsimler ve yarış periyotlarına göre antrenman düzenim değişiyor.

OKYANUS
ARIKAN

Dilara Bostaş: Bu spora yönelmek isteyenler için bazı tavsiyeler verebilir misin, sence nelere dikkat etmeliler?

Okyanus Arıkan: Doğa ve denizi seven herkese tavsiye ederim. Yelkene ilk başlangıç zamanı için de en uygun dönem yaz mevsimi.

Dilara Bostaş: Bir sürü spor dalı var; basketbol, voleybol, yüzme, tenis... Seni yelken yarışçısı olmaya çeken sebep neydi? Nelerden etkilendin?

Okyanus Arıkan: Denediğim sporlardan en çok sevdiğim ve kendimi iyi hissettiğim yelken olduğu için yelkenle devam ettim. Yelken yaparken, yelken dışında bir şey düşünmüyorum ve kendimi özgür hissediyorum.

Dilara Bostaş: Yelken yarışlarına dair bir pişmanlığın var mı? "Keşke şunu yapmasaydım..." dediğin bir şey söz konusu mu?

Okyanus Arıkan: Şu ana kadar yaptığım şeylerden ve verdiğim bütün kararlardan çok mutluyum.

Dilara Bostaş: Su sporlarına dair ilgiyi nasıl buluyorsun? Bu ilgiyi ülkemizde arttırmak için kimler sence neler yapmalı?

Okyanus Arıkan: Ülkemizde su sporlarına ilgi gün geçtikçe arttığını düşünüyorum. Yelken kulüplerinin sayısı artmaya devam ediyor. Zaman ettikçe ilginin de artacağını düşünüyorum.

OKYANUS
ARIKAN

OKYANUS
ARIKAN

Dilara Bostaş: Kariyerine dair en unutulmaz anın hangisiydi?

Okyanus Arıkan: Benim için hepsi çok değerli ama 2019 Optimist Dünya Şampiyonası'nda kazandığım 3.lük kupası. Benim için unutulmaz.

Dilara Bostaş: Ülkemizde kadın sporcular, her röportajda bir zorluktan muhakkak bahsediyor. Sence Türkiye'de kadın sporcuların yaşadıkları en temel zorluk nedir?

Okyanus Arıkan: Yelken sporunda kadınların daha avantajlı olduklarını düşünüyorum. Bizim branşımızda, diğer spor dalları gibi cinsiyet bazlı bir zorluk olduğunu düşünmüyorum. Birçok kadın sporcumuz var, yelken ile beraber yarışmalarda yer alıyor ve çok başarılı sonuçlar alıyor.

Dilara Bostaş: Özellikle soğuk kış günlerinde antrenman yapmak zorlayıcı mı? O soğuk suya adım atma konusundaki motivasyonun ne oluyor?

Okyanus Arıkan: Tabii ki de soğuk günlerde antrenmanlar zorlu olabiliyor ama küçük yaştan beri her kış antrenman yaptığım için alıştım. Bu yüzden soğuk suya girerken artık bir motivasyona ihtiyacım olmuyor. Tabii ki alışmış olmam üşümediğim anlamına gelmiyor. Sadece üşüseniz de çok fazla ona takılmıyorsunuz.

OKYANUS
ARIKAN

Dilara Bostaş: Şu anda kısa ve uzun vadeli hedeflerin neler?

Okyanus Arıkan: Kısa vadede okulumu 2026 yılında bitirmeyi ve tam zamanlı yelkene vakit ayırmayı planlıyorum. Uzun vadeli hedeflerim ise yeni Türkiye rekorları kırıp Avrupa ve Dünya Şampiyonalarında madalyalar kazanmak ve olimpiyatlara hazırlanmak...

Dilara Bostaş: Cumhuriyetin 100. Yılında milli bir sporcu olmanın gururunu bir cümle ile özetler misin?

Okyanus Arıkan: Sporcu olarak dünya ile yarışmanın, bir kadın olarak ülkemizi temsil etmemin en temelinde cumhuriyet var. Cumhuriyet'in 100. yılında milli bir

sporcu olmak benim için de çok özel bir duygu. Bu duyguyla yaşamak benim vazgeçilmezim. Hiç bırakmak istemediğim harika bir duygu...

Dilara Bostaş: Şu anda okul hayatın nasıl ilerliyor? Sporcu kariyerini olumsuz etkileyen durumlar söz konusu mu?

Okyanus Arıkan: Şu anda okul hayatım iyi gidiyor. Kinesiyoloji bölümünde okuyor olmam sporculuğuma katkı sağlıyor. Farklı bilgilere sahip olmak farklı düşünceleri ortaya çıkarıyor, bu da sporculuğuma ayrı bir vizyon katıyor.

Dilara Bostaş: Son olarak, babanın yelken sporunda antrenör olması senin gelişiminde nasıl bir rol oynadı? Eğer başlangıçta hiç tanımadığın biriyle çalışsaydın da sence bu spora bu kadar tutkuyla bağlanırdı mıydın?

Okyanus Arıkan: Babam ve annem yelken sporunun içinde olmasalardı da kesinlikle yelken sporuna tutkuyla bağlanacağımı düşünüyorum çünkü annem ve babam beni birçok spor dalıyla tanıştırdılar. Onların hiçbir zorlaması olmadan hangi spor dalıyla devam edeceğime ben karar verdim.

OKYANUS
ARIKAN

YAĞMUR
KARAOĞLU

Pasör çaprazı pozisyonunda görev yapan; yurt dışını erken yaşta deneyimlemiş bir isim: Yağmur Karaoğlu! Şu anda Galatasaray HDI Sigorta forması giyen Yağmur Karaoğlu, Şubat sayısında yazarımız Umut Özden'in sorularını yanıtladı.

Umut Özden: Karşımızda potansiyeli yüksek bir sporcumuz var. 2017'den günümüze kadar ki kariyerin hakkında neler düşünüyorsun? Hedeflerine tam anlamıyla ulaştın mı?

Yağmur Karaoğlu: Doğrusu birçok hedefim var. Şu ana kadar bunlardan birkaçını gerçekleştirdim. Bunlardan biri yurt dışı tecrübesi yaşamaktı. Diğeriyse milli takım forması giyebilmek. Umarım bütün hedeflerimi en yakın zamanda gerçekleştirim.

Umut Özden: İki yıl boyunca yurt dışı deneyimi yaşadın. İtalya ve Macaristan maceran senin için nasıl geçti? Oralardan edindiğin tecrübeler sana neler kattı?

Yağmur Karaoğlu: Macaristan benim için çok kolay geçmedi açıkçası. İtalya'ya ilk defa ailemden ayrılarak gittim. Macaristan'da da maalesef talihsiz bir sakatlık yaşadım ama bunlara rağmen İtalya ve Macaristan macerası bana oldukça çok şey kattı. Hem farklı kültürler gördüm hem de performans anlamında çok şey öğrendim.

YAĞMUR
KARAOĞLU

Umut Özden: Seni bu yola iten en büyük motivasyon neydi? Kariyerinin bu noktalara geleceğine dair inancın her daim yüksek miydi?

Yağmur Karaoğlu: Ailemin arkamda olup beni her zaman desteklemeleri benim için çok önemliydi. Onun haricinde inancım vardı, çünkü küçükken hep bunun hayalini kuruyordum. Çok çalıştım. Annem küçüklüğümden beri "inanmak başarmanın yarısıdır" der. Ben de bana söylediği bu sözde her zaman inandım ve bu noktaya geldim. Umarım çok daha güzel başarılarla imza atarım.

Umut Özden: Kariyer zirvem bu yıldır dediğin bir yıl var mı? Varsa hangisi?

Yağmur Karaoğlu: 2020 diyebilirim.

Umut Özden: Fırsat gelmesi durumunda yeniden yurt dışı macerasına adım atar mısın? Atarsan hedefindeki takım ya da liginde oynamak istediğin ülke neresi olur?

Yağmur Karaoğlu: İlerleyen yıllarda ne olur bilemem ama şu anda Türkiye'de kalmak istiyorum çünkü Türkiye'yi çok özledim.

Umut Özden: İlgi duyduğun ya da yakından takip ettiğin başka bir spor dalı var mı? Varsa hangisi ve maç takvimine rağmen sıkı takip içerisinde misin?

Yağmur Karaoğlu: Maalesef yok.

Umut Özden: Voleybola hiç adım atmasaydın hangi mesleğe ya da hangi spor dalında faaliyet gösterirdin ve neden?

Yağmur Karaoğlu: Doğrusu modaya karşı ilgim var. Büyük ihtimalle bu alanda bir şeyler yapmak isterdim.

Umut Özden: Milli Takımımızın başarıları kuşkusuz göğsümüzü kabartıyor. Haliyle sporun popülaritesi de geçtiğimiz yıllara kıyasla artış gösterdi. Temennimiz elbette ki daha da başarılı olmamızdan yana. Sence ülkemizin voleybola ilgisi nasıl? Daha da ileri noktalara ulaşır mı?

Yağmur Karaoğlu: Türk voleyboluna karşı ilgi her geçen gün artıyor. Biz bundan dolayı mutluluk ve gurur duyuyoruz. Milli takımımızda her geçen yıl başarılarla imza atıyor. Bildiğiniz üzere geçen yaz gerçekten adımızı bütün turnuvalarda altın harflerle yazdırdık. Umarım bu sene olimpiyatlarda başarılı olup, Türkiye'ye madalya getirebiliriz.

Umut Özden: Maçlara nasıl bir motivasyonla kendini hazırlıyorsun?

Yağmur Karaoğlu: Maçlardan önce, daha önceki maçlarımı izliyorum. Bu benim en büyük motivasyonum oluyor. Her maç hatalarımı ya da aldığım sayıları görerek daha iyisini yapmak için çabalıyorum.

Umut Özden: Senin gibi genç sporculara vermek istediğin bir tavsiye var mı?

Yağmur Karaoğlu: Hiçbir zaman çalışmaktan vazgeçmesinler.

Umut Özden: Galatasaray taraftarlarına vermek istediğin bir mesaj var mı?

Yağmur Karaoğlu: Sezonu elimizden geldiğince en iyi şekilde bitirmek istiyoruz. Her maçımıza gelip bizi destekledikleri için çok ama çok teşekkür ediyoruz. Gücümüze güç katıyorsunuz. İyi ki varsınız!

WHOSE AGENCY?

SPORDA SOVYET EKOLÜ VE SOĞUK SAVAŞ DÖNEMİ

İkinci Dünya Savaşı'nın nihayet belgelerinden sayılan Yalta Konferansı, yalnız milyonlarca ölümün gerçekleştiği tarihin en büyük ve kapsamlı çatışmalarını sona erdiren yolu açmakla kalmadı aynı zamanda dünyanın iki ana kutup halinde bölünmesine de yol açtı: Amerika Birleşik Devletleri ve onun yanında yer alan ülkelerin oluşturduğu Atlantik Grubu (NATO) ile Sovyetlerin başını çektiği Varşova Paktı. "Doğu Bloku" ya da "Demir Perde" olarak da adlandırılan Varşova Paktı'nın esas aktörü Sovyetler Birliği nüfus ve coğrafya bakımından öylesine büyük bir ülkeydi ki, 90'ların başında birlik dağıldığında bünyesinden tam 15 bağımsız ülke çıktı. O zamanlar dünyanın iki süper gücünden biri kabul edilen SSCB, her alanda olduğu gibi sporda da batı bloğuna ve özellikle Amerika Birleşik Devletleri'ne karşı amansız bir yarış halindeydi. Sosyalist yönetim, sporu zaman zaman propaganda aracı olarak kullansa da halk nezdinde tabana yayılmasını sağlayarak başarılı sporcuların yetiştirilmesine önayak oldu. Bu ayki köşemizde artık Rusya Federasyonu tarafından kısmen yaşatılan sporda Sovyet ekolünü ve uluslararası arenadaki rekabeti inceleyeceğiz. Keyifli okumalar.

Sovyetler Birliği, 1952’de Olimpiyat oyunlarına ilk katılımından 1988’de son kez bayrak göstermesine kadar, uluslararası spor dünyasında egemen bir güçtü. Katıldığı 8 Yaz Olimpiyatının 6’sında Sovyetler Birliği madalya sıralamasında ilk sırada yer aldı. Sovyetler Birliği 1992’de Olimpiyatlarda yarışmayı bırakmış olsa da, bugün hala tüm zamanların madalya sıralamasında 1204 madalya ile (1010 yaz olimpiyatları, 194 kış olimpiyatları) yalnızca Amerika Birleşik Devletleri’nin gerisindedir. Bir karşılaştırma yapmak bakımından Türkiye’nin 2020 Tokyo Olimpiyatları dahil toplam madalya sayısının 104 olduğunu belirtelim. Sovyetler Birliği’nin başarısının büyük bir kısmı, hükümet tarafından başlatılan ve sıkı kontrol edilen spor programlarına atfedilebilir. Spor, İkinci Dünya Savaşı sonrası dönemde Sovyet devletinde önemli bir rol oynadı. Sovyet sporcularının uluslararası arenada, özellikle de Olimpiyat Oyunlarında (Sovyetler ilk kez 1952 Yaz ve 1956 Kış Olimpiyatlarına katılmıştır) elde ettiği başarılar, büyük bir ulusal gurur kaynağıydı. Sovyet sporcuları amatör olarak ilan edilmelerine rağmen Devlet Spor Komitesi tarafından iyi desteklendiler. Sovyet milli takımları özellikle buz hokeyi, voleybol ve daha sonra basketbolda başarılıydı. Sovyet jimnastikçileri ve atletizm sporcuları (erkek ve kadın), halterciler, güreşçiler ve boksörler sürekli olarak dünyanın en iyileri arasındaydı. Sovyet imparatorluğunun çöküşünden bu yana Rus sporcular bu alanlardaki uluslararası rekabete hakim olmaya devam etti.

Dönemin Sovyet vatandaşlarının yararlanabileceği spor ve fiziksel kültür organizasyonu; kapsamı, çeşitliliği ve verimliliği açısından etkileyicidir. Spor kolektiftir ve neredeyse zorunludur. Ortalama bir çalışana, işine veya mesleğine göre belirli bir spor kulübü ile bağı olan sendikası aracılığıyla, seçtiği sporun olanakları sunulur. Okullarda belirli spor programları yürütülür ve oluşturulan yetenek havuzundaki çocuklar kulüplere yönlendirilir. İyi sporcular iyi yaşar, iyi beslenir ve politik baskılara çok fazla maruz kalmazlar. Rekabete ve daha sonra antrenörlüğe ve daha iyi genç sporcuların yetiştirilmesine adanmış oldukça keyifli bir hayat geçirmeyi sabırsızlıkla bekleyebilirler. Soğuk savaş dönemi göz önüne alındığında vatandaşların devlet tarafından üzeri örtülü bir gözetim altında tutuldukları aşikardır. Kişisel özgürlüklerin kısmen ya da tamamen kısıtlanabildiği bir ülkede başarılı bir sporcu olmak, örneğin uluslararası yarışmalarda madalya kazanmak, sistemin getirdiği kısıtlamalardan muaf olmak anlamına gelir. Seyahat özgürlüğü ayrıcalıkların başlıcalarından biri sayılır. Hele ki, batı bloğuna karşı kazanılmış zaferler sizi takım halinde milli kahramanlara dönüştürebilir. Bu durum sporcuların başlı başına temel motivasyon kaynaklarından biridir. Tıpkı 1972'de yaşandığı gibi...

Gerilimin zirvesi: 1972 Basketbol Finali

Olimpiyat Oyunları'nda basketbol dalındaki en unutulmaz maç, hiç şüphesiz 1972 Münih finalinde oynanan ve Rusya'nın Amerika'yı 51-50 yenmesi dışında, bitmek bilmeyen son 3 saniyesiyle de hafızalara kazınan maçıdır. Öyle ki, soğuk savaş döneminin köşe taşları sayılan Küba füze krizi ya da uzay yarışı gibi sansasyonel gelişmeler arasında bugün bu basketbol maçı da dillendiriliyor.

Olimpiyat finaline gelene kadar Amerika Birleşik Devletleri takımı arka arkaya tam 62 maç kazanmış ve özgüvenleri tavan yapmıştır. O kadar ki, dönemin Amerikan gazeteleri değil Sovyetler, olimpiyatlardaki en iyi oyuncuların karma yapılısa dahi takımlarının yenilmeyeceği yönünde yorumlara yer verir. Buna karşın Sovyetler hiç de yabana atılacak bir ekip değildir. 1971'de düzenlenen Avrupa Basketbol Şampiyona'sını yenilgisiz kazanmışlar, üstelik bu unvana 11.kez erişmişlerdir. İşte bu atmosferde başlayan maç, bolca çekişme ve gerilime sahne olur. ABD atletizmine güvenerek sürekli tempoyu yükseltmeye çalışırken, buna karşılık Sovyet takımı da 20 yıl kadar sonra 1991'de, FIBA tarafından gelmiş geçmiş en iyi FIBA Oyuncusu olarak seçilecek Sergey Belov önderliğinde sabırlı ve taktiksel oyuna yönelir. Nispeten sakin geçen ilk yarı 26-21 Sovyetler'in üstünlüğü ile tamamlanır. Görüşüne göre mutlak favori Amerika'yı durdurmayı başarmışlardır. İkinci devrede gerilim giderek yükselirken, her iki takımdan birer oyuncu diskalifiye edilir. Maç içinde 10 sayı öne geçmeyi başaran Sovyet takımı maçın son anlarını oldukça kötü oynar. Hatta bitime üç saniye kala kendi kaptırdıkları topla 50-49 geriye düşerler. İşte film de bu noktada kopar. Maçın bitimine 3 saniye kalmıştır ve dip çizgiden topu aceleyle oyuna sokan Sovyet oyuncular hücumu iyi değerlendiremez. ABD takımı saha içinde şampiyonluklarını kutlamaya başlar ancak Sovyet kenar yönetimi o esnada hakem masasına hücum etmiştir. Saha içine kadar gelen FIBA yetkilileri de olaya dahil olunca deyim yerindeyse çarşı pazar karışır.

Sovyet teknik ekibi atışlar kullanıldığı sırada mola istemiş ancak hakem masası bunu görmemiştir. O günkü kurallar faul atışları esnasında mola almaya olanak veriyordur. FİBA, itirazı inceler ve Sovyet ekibine hak verir. Karşılaşma 3 saniye kala dip çizgiden tekrar başlatılır. SSCB takımı bu fırsatı da başarılı şekilde kullanamaz. Saha yeniden karışır. Amerikan takımı sevinirken Sovyet kenar yönetimi hakem masasına bir kez daha itiraza koşar. Bu kez gerekçeleri 3 saniyelik sürenin düzgün işletilmemiş olmasıdır. Kayıtlar izlendiğinde gerçekten de henüz 1 saniye geçmişken maçın sonlandığını bildiren hatalı bir bitiş düdüğü çalındığı duyulur. FİBA tekrar SSCB lehine karar verir. ABD takımı bu kez sahadan çekilme tehdidinde bulunur. Yetkililerin araya girmesi ve ikna çabaları sonuç verir ABD beşi sahaya döner ve dünyanın en uzun 3 saniyesi bir kez daha başlar. Sovyet takımı bu kez başka bir hücum seti uygular. Dip çizgiden yollanan uzun pas, pota altında topu alan Sergey'in kardeşi Aleksandr Belov tarafından basketle bitirilince, saha tekrar karışır ancak bu kez roller değişmiştir. İtirazlar sonuç vermeyince Sovyet takımı altın madalyanın sahibi olur. Durumu protesto eden Amerikan takımı ise ne seremoniye çıkar ne de gümüş madalyalarını alır. Basketbol tarihlerinde ilk kez olimpiyat ikincisi olmak, üstelik finalde Sovyetlere kaybetmek onları fazlaca yaralamıştır.

B. BAUMGARTNER USA IN FED

D. GUBEJISHVILI USSR IN FED

Dev adamların rekabeti: Baumgartner ve Gobejishvili

1988'de güreşte ağır sıklet, geçmiş olimpiyatlardan farklıydı çünkü ilk kez maksimum ağırlık sınırı vardı ve güreşçilerin 130 kilogramdan fazla olmamaları yönünde karar alınmıştı. Bu, 1972'de Amerikalı Chris Taylor'dan bu yana bu sıkleti domine eden ve ağırlıkları 180 kiloyu aşan devasa adamların engellenmesi içindi.

1980'lerde ve 90'ların başında dünyadaki en önemli iki ağır sıklet Amerikalı Bruce Baumgartner ve Sovyet sporcu Davit Gobejishvili idi. Batı bloğu 1980 Moskova olimpiyatlarını boykot edince, karşı kutup da 1984 Los Angeles'a katılmama kararı aldı. Gobejishvili'nin 1984 Olimpiyatları'na katılmaması nedeniyle Baumgartner'ın 84'te altın madalya kazanması daha kolay oldu. Gobejishvili 1985 Dünya Şampiyonası'nı kazanırken, Baumgartner onu 1986'da tekrar gümüşe itti. Gobejishvili kısa süreliğine Sovyet süper ağır sikletteki ilk sırasını 1987 Dünya ve 1988-89 Avrupa Şampiyonu Aslan Khadartsev'e kaptırdı. 1988 Dünya Şampiyonasında Gobejishvili, Baumgartner ile karşılaştı ve onu mağlup etti. Bu durum Sovyet güreş yetkililerinin Khadartsev ve Gobejishvili'yi zaman sınırı olmayan bir baraj maçında buluşturmasına neden oldu. Gobejishvili, 1988 Olimpiyatlarına katılacak ismi belirlemek için düzenlenen ve 30 dakika süren bu maçı kazandı.

Seul'de Baumgartner A Grubu'ndan çıkmak için dört maç kazanırken, Gobejishvili'nin B Grubu'nda beş maça ihtiyacı vardı. İki güreşçi de finale kadar rakip tanımadılar. Finalde Gobejishvili baştan sona kontrolü elinde tuttu ve Baumgartner geç bir sayı alıp 3-1 mağlup olana kadar 3-0 öne geçti. Büyük rekabette altın Sovyetler'e gitmişti. Bundan 4 yıl sonra rejim değişikliğinin ardından Gobejishvili Bağımsız Devletler Topluluğu bayrağı altında Barcelona'daydı. Son şampiyon bu turnuvada bronzdan öteye geçemezken, Baumgartner bir kez daha zirveye çıkıyordu.

BUZDAKİ MUCİZE

1980 Kış Olimpiyatları buz hokeyi dalında Amerikan spor tarihinin en büyük maçlarından birine sahne oldu. Başrollerden diğesinde elbette yenilmezler olarak ün yapan Sovyet milli takımı vardı. Hokey sporunda Amerikalılar, oyunların Kaliforniya'nın Squaw Valley kentinde düzenlendiği 1960 yılından bu yana altın madalya kazanamamıştı. Sovyet hokey takımı ise 1964, 1968, 1972 ve 1976 oyunlarının üst üste dört altın madalya kazanan takımıydı. Efsanevi Minnesota Gophers hokey antrenörü Herb Brooks'un liderliğindeki 1980 ABD Olimpiyat Takımı, profesyonel sporcular yerine çoğunlukla üniversite öğrencilerinden oluşuyordu. Amerikalılar, Olimpiyatlar için on iki takımdan oluşan havuzda yedinci sırada yer aldılar. Sovyet takımıyla oynadıkları grup maçını da 10-3 kaybettiler. Sovyetlere karşı gösterdikleri zayıf performans, onları bu seviyedeki rekabet için deneyimsiz ve yetersiz olarak göstermişti. Zayıf takım, büyük beğeni toplayan İsveç'le 2-2 berabere kaldı, Çekoslovakya'yı mağlup etti ve ardından Norveç, Romanya ve Batı Almanya'yı yenerek ilk turu tamamladı.

ABD, madalya yolunda devam edebilmek için Sovyetler Birliği ile bir kez daha karşılaşmak zorundaydı. Şok edici bir galibiyetle üstelik geriden gelerek Sovyetleri 4-3 mağlup ettiler. Son golü takım kaptanı Mike Eruzione attı ve kaleci Jim Craig, on dakika boyunca yağmur gibi gelen Sovyet hücumlarını durdurdu. Galibiyet öyle büyük yankı uyandırdı ki, Başkan Carter maçtan sonra tebriklerini iletmek için Brooks'u aradı ve takımı Beyaz Saray'a davet etti. Carter'ın anılarına göre Brooks şöyle cevap verdi: "Sayın Başkan, Pazar sabahı oynayacağımız bir oyun daha var ve bu maçın nasıl sonuçlandığını görene kadar geleceğimize söz veremem. Olimpiyatlar bittikten sonra Lake'te bazı otobüslerin buluna-
cağını düşünüyorum. Bizi Beyaz Saray'a getirecek kadar sakın." Başkan Carter güldü ve şöyle cevap verdi: "Eğer sakıncası yoksa Herb, sanırım seni alması için birkaç uçak göndereceğim."

24 Şubat günü Amerikalılar altın madalya için güçlü Finlandiya takımıyla karşılaştılar. İkinci devreye 2-1 geride giren Brooks, takımına başladıkları işi bitirmeleri için adeta yalvardı, aksi takdirde hayatlarının geri kalanında pişman olacaklardı. Amerikan takımı üçüncü periyotta üç gol atarak canlandı. Maçın bitişinde 1960'tan bu yana kazanılan ilk altın madalyayla sadece Sovyetleri değil dünyayı da şaşkına çevirmişlerdi. Dönemin ABD Başkanı Carter, sözüne sadık kalarak Air Force One'ın da bulunduğu Hava Kuvvetlerine ait askeri uçaklar gönderdi; Washington'da bayraklar ve pankartlar sallayan binlerce Amerikalı tarafından karşılandılar.